

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26642/2023
08.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник Радина Рајковић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији су пуномоћници Драгана Станковић и Војислав Вујовић, адвокати из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизијама туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6789/21 од 11.05.2023. године, у седници одржаној 08.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије туженог-противтужиоца изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6789/21 од 11.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље-противтужене за накнаду трошкова одговора на ревизије.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5895/18 од 13.09.2021. године, исправљеном решењем истог суда П 5895/18 од 10.11.2021. године ставом I изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиљи-противтуженој исплати износ од 50.000 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка за период од 11.09.2012. године до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са каматом по Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом II изреке, обавезан је тужени-противтужилац да тужиљи-противтуженој на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 448.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 6789/21 од 11.05.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Другог основног суда у Београду П 5895/18 од 13.09.2021. године, исправљену решењем истог суда П 5895/18 од 10.11.2021. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени-противтужилац је благовремено изјавио ревизије, обе због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане другостепене пресуде, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23-други закон) Врховни суд је оценио да ревизије туженог-противтужиоца нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 4. ЗПП је без утицаја, будући да ова повреда не може бити разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени-противтужилац је син пок. ВВ, са којим је тужила-противружена била у емотивној вези и заједници од августа 2007. године до његове смрти ...2012. године. У тренутку када су започели заједницу, сада пок. ВВ је још био у браку са мајком туженог-противтужиоца, који брак је разведен 2008. године, а заједница живота је прекинута пре тога, одласком ВВ из стана у Београду у коме је живео са супругом и туженим. Сада пок. ВВ је током 2007. године започео радове на адаптацији непокретности у ..., где је желео да живи са тужиљом-противтуженом. Најпре су изведени радови на једној од помоћних зграда (шупи и амбару) у јесен те године, а потом у наредној 2008. години на другој помоћној згради – гаражи, као и на стамбеном објекту. Пре започињања ових радова, у априлу 2007. године, продао је плац за 17.000 евра, у августу 2007. године продао је кућу, као и два аутомобила у мају 2007. године. Према налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке, укупна вредност радова изведених на наведеним објектима током 2007.-2008. године износила је 5.825.744,24 динара. У мају 2008. године тужила-противтужена је сада пок. ВВ дала износ од 50.000 евра како би се до краја извели радови на непокретностима у Овај новац је дат на зајам, у присуству сведока и о томе је сачињена признаница коју су потписали тужила, сада пок. ВВ и сведоци, али је иста, након смрти ВВ, изгубљена. Договор је био да ВВ новац врати када буде продао стан на ... брду. Овај новац тужила-противтужена је добила на име свог дела на непокретности – кући у Бару, коју је претходно 2007. године мајка тужиле поклонила тужиљиним брату и њој, а који новац јој је исплатио брат. Сада пок. ВВ је поседовао рачун у банци, на коме је током 2007. године имао 96.000 евра, што је представљао новац добијен продајом куће. Током те године подигао је износ од 22.500 евра, а у току 2008. године подигао је 70.961,90 евра, тако да је на рачуну остао износ од 27.348,39 евра. Овај новац ВВ је користио као обртна средства на ороченој штедњи и на тај начин је зарађивао стварајући додатни капитал.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредби члана 557. и 277. Закона о облигационим односима, те члана 222. Закона о наслеђивању, закључили да је тужени-противтужилац, као једини правни следбеник пок. ВВ, дужан да износ од 50.000 евра који је његов правни претходник примио на име зајма, врати са припадајућом каматом од дана поношења тужбе 11.09.2012. године до исплате.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Према одредби члана 557. Закона о облигационим односима, уговором о зајму обавезује се зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета.

Одредбом члана 559. став 1. истог закона, зајмодавац је дужан предати одређене ствари у уговорено време, а ако рок за предају није одређен, онда кад то зајмопримац затражи.

Одредбом члана 222. Закона о наслеђивању, прописано је да наследник одговара за дугове оставиоца до висине вредности наслеђене имовине.

У конкретном случају, тужиља-противтужена је правном претходнику туженог-противтужиоца, сада пок. ВВ, у мају 2008. године, позајмила износ од 50.000 евра уз договор да новац врати када прода свој стан у Београду. За живота пок. ВВ тај стан није продат. ВВ је умро 2012. године. С обзиром да износ од 50.000 евра који је дат на име зајма није враћен, то су нижестепени судови правилно закључили да је тужени-противтужилац у обавези да као једини правни следбеник свог оца као зајмоприца позајмљени новац врати тужиљи-противтуженој, са каматом од дана подношења тужбе, као дана када је позван да новац исплати.

Наводима ревизија туженог не доводи се у сумњу правилност побијане другостепене пресуде са становишта примене материјалног права, већ се њима оспорава правилност правилност оцене доказа од стране првостепеног суда, односно правилност утврђеног чињеничног стања а што не може бити разлог за изјављивање ревизије према члану 407. став 2. ЗПП, па су наводи ревизија без утицаја.

Правилна је одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 150, 153,154 и 163. Закона о парничном поступку, имајући у виду успех тужиље у спору.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке применом члана 414. став 1. ЗПП.

Тужиљи нису признати трошкови у вези са саставом одговора на ревизију, с обзиром да реч о трошковима који нису потребни за вођење парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице

Миланка Ранковић